

Amb la sang corrent per les meves venes com si d'una regió de formigues dansant es tractés. Un formigueig palpitant envaeix cada racó ocult del meu cos cobert d'una fina capa de suor fred que fa que tot el pèl dels braços s'aixequi com els gira-sols de bon matí. Sento que m'he de moure, sento que se m'acaba el temps i és llavors quan succeeix. Una nota, una vibració fa diana als meus timpans i com si un llampec aterrés en mi, el meu cos es comença a despertar, les cames impacients tremolen d'ansietat, l'espina no sap si pel fred de la suor o l'adrenalina de les primeres notes comença a contraure's i tornar-se rígida com una biga de ferro forjat. Les pupil·les es dilaten i deixen de veure res de que em rodeja, les llums em seguen i decideixo tancar les inquietes parpelles. Espolso les mans per treure'm de sobra els nervis i la rigidesa.

Tiro endavant, però reculo, tiro endavant, però reculo, i per fi, ara, ara aixeco els el cap, miro fixe les cametes espero el moment exacte i a volar, amb un obrir i tancar d'ulls em trobo al centre de l'escenari, envoltada de mirades expectants d'unes estranyes ombres negres. I sense saber com, començo a moure'm al ritme d'una dolça cançó d'acords ben trobats i notes encisadores. Els meus músculs rígids es mouen sense que els ho mani, les cames i els braços deixen de formar part de la meva persona, com si fos un titella manipulat per fils sento que res té sentit, però allà estic jo, pujada sobre unes doloroses sabates de ballet, lligada per fils, sota la intensa mirada d'un crític públic, vestida d'una música desconeguda però a la vegada familiar, i adornada d'un tutú cobert de plomes i lluentons que fan del vestuari una peça única de col·leccionista.

De cop, i com si d'un somni em despertés, començo a notar com tallen d'un a un tots els fils que em subjecten i el pes del meu cos cap en picat sobre els delicats turmells i m'inclino procurant mantenir l'equilibri i dibuixant un somriure temorós cap a les desorbitades pupil·les i d'entre les ombres un lleu soroll quasi inapreciable trenca amb el silenci de la sala, i un altre soroll unes files més enllà i un altre quasi davant l'escenari i un altre i a l'uníson una onada d'aplaudiments inunda l'auditori, a l'aire es respira l'entusiasme d'un públic entregat a la dansa i aixeco als ulls i una sensació de felicitat fa punteria en mi, i sense adonar-me'n el somriure s'amplia i es fa encara més visible, i broten un parell de llàgrimes d'agraïment.

Saludo, agraeixo la felicitació del públic, em giro cap a les cametes i d'una corredissa entro amb les llums pràcticament apagades i allà, en un petit escenari deixo la feina de nou mesos enrere, la suor, les llàgrimes, les ferides als peus, els morats de les caigudes, la musculatura sobrecarregada i les emocions, tot, absolutament tot, en una representació de dos minuts.

I respiro, respiro d'alleujament, amb la boca seca, però respiro i sento calma dins meu. Per fi, he demostrat la meva passió. Sóc feliç, sóc lliure.